

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 164/09-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. R., R., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 12 C 62/2008 z 28. augusta 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 CoP 357/2008 z 21. januára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. R. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2009 doručená sťažnosť M. R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 C 62/2008

z 28. augusta 2008 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 CoP 357/2008 z 21. januára 2009 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“), a to pre „*nevykonanie dôkazov a nesprávnym úradným postupom /Ústava SR čl. 48 ods. 2/*“.

Zo sťažnosti a z pripojeného spisového materiálu vyplýva, že rozsudkom krajského súdu z 21. januára 2009 bol potvrdený rozsudok okresného súdu z 28. augusta 2008 vo výroku o výživnom pre M. R. – syna sťažovateľa, ako aj vo výroku o dlžnom výživnom. Prvostupňový rozsudok nadobudol právoplatnosť 2. februára 2009, keď bol sťažovateľovi doručený potvrdzujúci rozsudok krajského súdu.

Sťažovateľ tvrdí, že mu v jeho právnej veci pred súdom prvého stupňa „*nebolo umožnené vyjadrovať sa k návrhu svojho syna*“, pretože on – sťažovateľ „*právom uplatňoval nárok, aby na výsluch k súdnemu konaniu bola predvolaná navrhovateľova matka A. R. ..., nech o rozvode manželstva povie skrytú pravdu*“.

Sťažovateľ ďalej poukázal na skutočnosť, že „*nemá vôbec možnosť prispievať na synovu výživu a to z dôvodov, že jeho jediným terajším zdrojom príjmu sú dávky v hmotnej núdzi... Okrem vyživovacej povinnosti na žalobcu má... ešte vyživovaciu povinnosť na ďalšie maloleté deti... Pokiaľ by... mal uhrádzať výživné tak, ako bol zaviazaný súdmi, zo svojho príjmu, nezostali by mu žiadne prostriedky pre vlastnú potrebu a tieto nestačia ani na pokrytie výživného.*“.

Sťažovateľ nesúhlasí s rozsudkom krajského súdu, ktorý potvrdil prvostupňový rozsudok, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu syna „*702 Sk mesačne od 16. januára 2008 s tým, že povolil mu splátky splácať na zaostané výživné spolu s bežným výživným vo výške 200 Sk mesačne*“, a zastáva názor, že rozhodnutiami okresného súdu i krajského súdu bolo porušené jeho označené základné právo.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým „*pozastaví účinnosť napadnutých rozhodnutí*“, zruší napadnutý rozsudok krajského súdu a vec vráti

súdu prvého stupňa na nové prerokovanie a rozhodnutie, a ďalej, aby ústavný súd „na zmenu, ku ktorej došlo zrušením rozsudku, sám podľa Ústavy SR čl. 127 ods. 3 poškodeného odkázal s uplatneným nárokom náhrady škody na samostatné konanie, s určením dikcie zákona 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci...“.

Zároveň sťažovateľ s poukazom na stav materiálnej núdze požiadal ústavný súd o pridelenie advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 62/2008 z 28. augusta 2008 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn.

8 CoP 357/2008 došlo k porušeniu jeho základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Skôr, než môže ústavný súd pristúpiť k predbežnému prerokovaniu sťažnosti a následnému meritórnemu rozhodnutiu, musí preskúmať, či sú splnené všetky formálne podmienky ustanovené pre sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

Zo sťažnosti, z obsahu spisu, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 2. februára 2009. Sťažovateľ podal sťažnosť osobne do podateľne ústavného súdu 24. apríla 2009, čo je zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na to ústavný súd sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Pretože oneskorenosť podania sťažnosti nemožno odstrániť, ústavný súd sa meritórnym preskúmaním opodstatnenosti námietok sťažovateľa uvedených v sťažnosti už zaoberať nemohol a vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už taktiež do úvahy

rozhodovať o jeho ďalších procesných návrhoch uplatnených v návrhu na rozhodnutie vo veci samej (napr. ustanovenie advokáta).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2009